

พระราชบัญญัติ

วิธีการพิจารณาของคณะตุลาการรัฐธรรมนูญ

พ.ศ. ๒๕๔๐

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๘ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๐

เป็นปีที่ ๕๒ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยวิธีการพิจารณาของคณะตุลาการรัฐธรรมนูญ

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติวิธีการพิจารณาของคณะตุลาการรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๔๐”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ประธานรัฐสภา ประธานวุฒิสภา ประธานสภาผู้แทนราษฎร และนายกรัฐมนตรี รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

หมวด ๑

บททั่วไป

มาตรา ๔ ประธานตุลาการรัฐธรรมนูญเป็นประธานของที่ประชุมคณะตุลาการรัฐธรรมนูญ มีอำนาจหน้าที่ดำเนินการของคณะตุลาการรัฐธรรมนูญ

ในกรณีที่ประธานตุลาการรัฐธรรมนูญไม่มาประชุมหรือไม่อยู่ในที่ประชุมให้ตุลาการรัฐธรรมนูญเลือกตุลาการรัฐธรรมนูญคนใดคนหนึ่งทำหน้าที่ประธานของที่ประชุม

มาตรา ๕ ให้เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรเป็นเลขาธิการคณะตุลาการรัฐธรรมนูญมีหน้าที่ดำเนินการทางธุรการของคณะตุลาการรัฐธรรมนูญ

เมื่อเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรไม่อยู่หรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้เลขาธิการวุฒิสภาปฏิบัติหน้าที่แทน

มาตรา ๖ การประชุมของคณะตุลาการรัฐธรรมนูญ ต้องมีตุลาการรัฐธรรมนูญมาประชุมไม่น้อยกว่าหกคนจึงจะเป็นองค์ประชุม

การลงมติวินิจฉัยข้อพิพาทใดๆ ให้ถือเสียงข้างมาก เว้นแต่การลงมติวินิจฉัยว่าสมาชิกภาพของสมาชิกวุฒิสภาหรือสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรสิ้นสุดลงตามมาตรา ๕๗ หรือความเป็นรัฐมนตรีของบุคคลใดสิ้นสุดลงตามมาตรา ๑๗๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ต้องมีคะแนนเสียงเห็นชอบด้วยไม่น้อยกว่าสามในสี่ของจำนวนตุลาการรัฐธรรมนูญทั้งหมด หรือการลงมติวินิจฉัยว่าพระราชกำหนดใดไม่เป็นไปตามมาตรา ๑๗๕ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ต้องมีคะแนนเสียงเห็นชอบด้วยไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนตุลาการรัฐธรรมนูญทั้งหมด

ตุลาการรัฐธรรมนูญคนหนึ่งมีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้ามีคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานของที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นได้อีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๗ เมื่อคณะตุลาการรัฐธรรมนูญได้รับคำร้องหรือความเห็นให้วินิจฉัยปัญหาใดๆ ตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ ให้คณะตุลาการรัฐธรรมนูญนัดประชุมครั้งแรกภายในสิบวันนับแต่วันได้รับคำร้องหรือความเห็นนั้น

มาตรา ๘ ภายใต้งบบังคับมาตรา ๑๖ การแก้ไขเพิ่มเติมความเห็นหรือเหตุผลประกอบที่เสนอต่อคณะตุลาการรัฐธรรมนูญไว้แล้ว ให้ทำเป็นหนังสือยื่นต่อคณะตุลาการรัฐธรรมนูญก่อนที่คณะตุลาการรัฐธรรมนูญจะทำคำวินิจฉัย

มาตรา ๙ เพื่อประโยชน์ในการพิจารณาของคณะตุลาการรัฐธรรมนูญ ตุลาการรัฐธรรมนูญมีอำนาจเข้าตรวจรายงานการประชุมหรือเอกสารใดๆ ของรัฐสภา วุฒิสภา และสภาผู้แทนราษฎรได้

มาตรา ๑๐ คำสั่ง ประกาศหรือหนังสืออื่นใดของคณะตุลาการรัฐธรรมนูญ ให้ประธานตุลาการรัฐธรรมนูญ ตุลาการรัฐธรรมนูญผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานตุลาการรัฐธรรมนูญ หรือตุลาการรัฐธรรมนูญซึ่งได้รับมอบหมายจากคณะตุลาการรัฐธรรมนูญเป็นผู้ลงลายมือชื่อ

มาตรา ๑๑ ในการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ให้ตุลาการรัฐธรรมนูญเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา

มาตรา ๑๒ คำวินิจฉัยของคณะตุลาการรัฐธรรมนูญให้ทำเป็นหนังสือและให้แสดงเหตุผลประกอบคำวินิจฉัยนั้นด้วย

หมวด ๒

การพิจารณาการสิ้นสุดสมาชิกภาพของสมาชิกวุฒิสภา

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และความเป็นรัฐมนตรี

มาตรา ๑๓ ในการพิจารณาคำร้องของสมาชิกวุฒิสภาหรือสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งร้องตามมาตรา ๕๗ หรือมาตรา ๑๗๓ วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ซึ่งให้นำบทบัญญัติมาตรา ๕๗ มาใช้บังคับโดยอนุโลม ถ้าคณะตุลาการรัฐธรรมนูญเห็นว่าคำร้องนั้นมีข้อความที่อ่านไม่เข้าใจ หรือมีถ้อยคำไม่สุภาพ หรือสภาพแห่งคำร้องนั้นไม่ชัดเจนหรือไม่มีข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งคำร้อง หรือข้อเท็จจริงที่ปรากฏตามคำร้องนั้นแม้จะฟังว่าเป็นความจริงก็ไม่ใช่เหตุให้สมาชิกภาพของสมาชิกวุฒิสภา หรือสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร หรือความเป็นรัฐมนตรีของผู้ถูกร้องสิ้นสุดลงตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ คณะตุลาการรัฐธรรมนูญมีอำนาจทำคำวินิจฉัยให้ยกคำร้องนั้นเสียได้โดยไม่ต้องดำเนินการพิจารณาต่อไป

ถ้าคณะตุลาการรัฐธรรมนูญเห็นว่าคำร้องนั้นชอบที่จะได้รับการพิจารณาต่อไปก็ให้ส่งสำเนาคำร้องนั้นไปยังผู้ถูกร้อง และกำหนดให้ผู้ถูกร้องยื่นคำชี้แจงภายในสิบห้าวันนับแต่วันได้รับสำเนาคำร้อง

กำหนดระยะเวลาตามวรรคสอง ถ้าผู้ถูกร้องยื่นคำขอขยายเวลา คณะตุลาการรัฐธรรมนูญอาจอนุญาตให้ขยายได้ตามที่เห็นสมควร

มาตรา ๑๔ การส่งเอกสารตามมาตรา ๑๓ วรรคสอง ให้ส่งแก่ผู้ถูกร้อง ณ ภูมิลำเนาหรือสถานที่ติดต่อแห่งใดแห่งหนึ่งตามที่ผู้ถูกร้องได้แจ้งไว้ต่อสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร หรือสำนักนายกรัฐมนตรี แล้วแต่กรณี เว้นแต่ผู้ถูกร้องยอมรับเอกสารนั้นไว้

ในกรณีที่ไม่สามารถส่งสำเนาคำร้องและหนังสือกำหนดเวลาให้ยื่นคำชี้แจงให้แก่ผู้ถูกร้องได้ หรือผู้ถูกร้องไม่ยอมรับสำเนาคำร้องและหนังสือกำหนดเวลาให้ยื่นคำชี้แจง คณะตุลาการรัฐธรรมนูญมีอำนาจสั่งให้ปิดประกาศ ณ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา และ

สำนักนายกรัฐมนตรี เพื่อให้ผู้ถูกร้องได้รับสำเนาคำร้องและหนังสือกำหนดเวลาให้ยื่นคำชี้แจงที่สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรภายในสิบห้าวันนับแต่วันปิดประกาศ และส่งสำเนาประกาศทางไปรษณีย์ลงทะเบียนให้แก่ผู้ถูกร้อง ณ สถานที่ตามวรรคหนึ่งในวันปิดประกาศนั้นด้วย

มาตรา ๑๕ เมื่อผู้ถูกร้องได้รับสำเนาคำร้องแล้วและได้ยื่นคำชี้แจง หรือผู้ถูกร้องไม่ได้ยื่นคำชี้แจงภายในเวลาที่กำหนด หรือไม่ได้รับสำเนาคำร้องและหนังสือกำหนดเวลาให้ยื่นคำชี้แจงตามประกาศตามมาตรา ๑๔ วรรคสอง ให้คณะกรรมการรัฐธรรมนูญกำหนดวันพิจารณาครั้งแรก

ให้ปิดประกาศวันพิจารณาทุกครั้งไว้ ณ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา และสำนักนายกรัฐมนตรี สำหรับประกาศกำหนดวันพิจารณาครั้งแรกให้ส่งสำเนาไปยังประธานแห่งสภาที่ได้ส่งคำร้อง และผู้ถูกร้องไม่น้อยกว่าสิบห้าวันก่อนวันพิจารณา

การพิจารณาของคณะกรรมการรัฐธรรมนูญให้กระทำโดยเปิดเผย เว้นแต่คณะกรรมการรัฐธรรมนูญจะสั่งเป็นอย่างอื่น หรือผู้ถูกร้องขอให้กระทำเป็นการลับ

มาตรา ๑๖ ก่อนถึงวันพิจารณาครั้งแรกตามมาตรา ๑๕ ผู้ร้องหรือผู้ถูกร้องจะขอแก้ไขเพิ่มเติมคำร้องหรือคำชี้แจง แล้วแต่กรณีก็ได้ แต่ต้องเกี่ยวกับคำร้องหรือคำชี้แจงเดิม โดยยื่นคำร้องต่อประธานแห่งสภาที่ได้รับคำร้องนั้น

ให้นำมาตรา ๑๓ มาใช้บังคับแก่การแก้ไขเพิ่มเติมคำร้องหรือคำชี้แจงโดยอนุโลม

มาตรา ๑๗ ผู้ถูกร้องไม่ว่าจะได้ยื่นคำชี้แจงไว้หรือไม่ มีสิทธิเข้าฟังการพิจารณาของคณะกรรมการรัฐธรรมนูญ ถามพยานและอ้างตนเองหรือพยานหลักฐานอื่นเป็นพยาน

มาตรา ๑๘ คณะกรรมการรัฐธรรมนูญมีอำนาจออกคำสั่งเรียกผู้ร้องหรือบุคคลอื่นใดนอกจากผู้ถูกร้องมาให้ถ้อยคำเป็นพยาน หรือเรียกบุคคลใดให้ส่งเอกสารหรือสิ่งใดๆ ที่อาจใช้เป็นพยานหลักฐานมาประกอบการพิจารณาได้

มาตรา ๑๙ การส่งคำสั่ง ประกาศหรือหนังสืออื่นใดของคณะกรรมการรัฐธรรมนูญ ให้นำมาตรา ๑๔ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๒๐ คณะกรรมการรัฐธรรมนูญมีอำนาจสั่งงดการสืบพยานหลักฐานใดๆ ที่เห็นว่าไม่เกี่ยวกับประเด็น หรือไม่มีความจำเป็นแก่การพิจารณา หรือจะทำให้การพิจารณาชักช้าโดยไม่สมควร

มาตรา ๒๑ ในการพิจารณาของคณะกรรมการรัฐธรรมนูญ ให้คณะกรรมการรัฐธรรมนูญมีอำนาจในการรักษาความสงบเรียบร้อยของการพิจารณาวินิจฉัย การให้บุคคลใดซึ่งฝ่าฝืนออกไปนอกสถานที่พิจารณาและกระทำการใดๆ เพื่อให้การพิจารณาดำเนินไปโดยสงบเรียบร้อยและรวดเร็ว รวมทั้งวางระเบียบเกี่ยวกับการดำเนินงานของคณะกรรมการรัฐธรรมนูญ

มาตรา ๒๒ เมื่อคณะกรรมการรัฐธรรมนูญทำคำวินิจฉัยและแจ้งให้ประธานแห่งสภาที่ได้ส่งคำร้องทราบแล้ว ให้ประธานแห่งสภานั้นแจ้งคำวินิจฉัยไปยังผู้ร้องและผู้ถูกร้อง ถ้าเป็นการวินิจฉัยว่าความเป็นรัฐมนตรีของผู้ถูกร้องสิ้นสุดลงหรือไม่ ให้ประธานแห่งสภานั้นแจ้งคำวินิจฉัยไปยังนายกรัฐมนตรีด้วย

มาตรา ๒๓ ในกรณีที่ปรากฏต่อคณะกรรมการรัฐธรรมนูญว่าสมาชิกภาพของสมาชิกวุฒิสภาหรือสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร หรือความเป็นรัฐมนตรีของผู้ถูกร้องสิ้นสุดลงก่อนที่จะคณะกรรมการรัฐธรรมนูญจะได้วินิจฉัยว่าสมาชิกภาพหรือความเป็นรัฐมนตรีของผู้นั้นสิ้นสุดลงหรือไม่ ให้คณะกรรมการรัฐธรรมนูญมีอำนาจสั่งจำหน่ายเรื่องที่พิจารณาอยู่นั้นได้ แล้วแจ้งให้ประธานแห่งสภาซึ่งได้ส่งคำร้องทราบ

หมวด ๓

การพิจารณาหลักการของร่างพระราชบัญญัติที่เสนอ และร่างพระราชบัญญัติที่ต้องยับยั้งไว้

มาตรา ๒๔ ในกรณีที่ประธานวุฒิสภาหรือประธานสภาผู้แทนราษฎรส่งร่างพระราชบัญญัติที่วุฒิสภาหรือสภาผู้แทนราษฎรเห็นว่าเป็นร่างพระราชบัญญัติที่มีหลักการอย่างเดียวกันหรือคล้ายกันกับหลักการของร่างพระราชบัญญัติที่ต้องยับยั้งไว้ไปให้คณะกรรมการรัฐธรรมนูญวินิจฉัยตามมาตรา ๑๔๕ วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ให้ประธานวุฒิสภาหรือประธานสภาผู้แทนราษฎรแล้วแต่กรณีส่งร่างพระราชบัญญัติพร้อมกับเหตุผลในการเสนอร่างพระราชบัญญัติทั้งสองนั้นไปยังคณะกรรมการรัฐธรรมนูญ

ในระหว่างที่คณะกรรมการรัฐธรรมนูญยังมิได้วินิจฉัยว่าร่างพระราชบัญญัติที่ประธานวุฒิสภาหรือประธานสภาผู้แทนราษฎรส่งมาตามวรรคหนึ่งมีหลักการอย่างเดียวกัน หรือคล้ายกันกับหลักการของร่างพระราชบัญญัติที่ต้องยับยั้งไว้หรือไม่ ถ้าคณะรัฐมนตรี หรือสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรซึ่งเสนอร่างพระราชบัญญัตินั้นได้ถอนร่างพระราชบัญญัตินั้นไปให้คณะกรรมการรัฐธรรมนูญสั่งจำหน่ายเรื่องที่พิจารณาอยู่นั้น แล้วแจ้งให้ประธานวุฒิสภาหรือประธานสภาผู้แทนราษฎรทราบ แล้วแต่กรณี

มาตรา ๒๕ เมื่อคณะกรรมการรัฐธรรมนูญทำคำวินิจฉัยแล้ว ให้ส่งคำวินิจฉัยไปยังประธานแห่งสภาที่ได้ส่งร่างพระราชบัญญัตินั้นให้คณะกรรมการรัฐธรรมนูญวินิจฉัย

หมวด ๔

การพิจารณาข้อบังคับการประชุมของวุฒิสภา ข้อบังคับการประชุมของสภาผู้แทนราษฎร
และข้อบังคับการประชุมของรัฐสภาที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ

มาตรา ๒๖ ในกรณีที่สมาชิกรัฐสภาหรือสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเสนอความเห็นเพื่อให้
คณะตุลาการรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่าข้อบังคับแห่งสภาที่ตนเป็นสมาชิก หรือข้อบังคับของรัฐสภาในเรื่องใด
ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญตามมาตรา ๑๕๕ ทวิ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ให้ส่งข้อบังคับนั้น
พร้อมกับความเห็นไปยังคณะตุลาการรัฐธรรมนูญ

มาตรา ๒๗ เมื่อคณะตุลาการรัฐธรรมนูญทำคำวินิจฉัยแล้ว ให้ส่งคำวินิจฉัยไปยังประธานแห่งสภา
ที่เป็นผู้ตราข้อบังคับนั้นทราบเพื่อดำเนินการต่อไป

หมวด ๕

การพิจารณาพระราชกำหนดที่ไม่เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ

มาตรา ๒๘ ในกรณีที่สมาชิกรัฐสภาหรือสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเสนอความเห็นเพื่อให้
คณะตุลาการรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่าพระราชกำหนดที่ขออนุมัติต่อสภาไม่เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ
ตามมาตรา ๑๗๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ให้ประธานแห่งสภาที่ได้รับความเห็นส่ง
ความเห็นนั้นพร้อมทั้งพระราชกำหนดไปยังคณะตุลาการรัฐธรรมนูญ

มาตรา ๒๙ เมื่อคณะตุลาการรัฐธรรมนูญทำคำวินิจฉัยแล้ว ให้ส่งคำวินิจฉัยไปยังประธานแห่งสภา
ที่ได้ส่งความเห็นนั้นให้คณะตุลาการรัฐธรรมนูญวินิจฉัย

หมวด ๖

การพิจารณาปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ระหว่างศาลต่างๆ

มาตรา ๓๐ ในกรณีที่ศาลใดศาลหนึ่งเห็นสมควรให้คณะตุลาการรัฐธรรมนูญวินิจฉัยปัญหา
เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ระหว่างศาลยุติธรรมกับศาลอื่น หรือระหว่างศาลอื่นด้วยกันตามมาตรา ๑๕๕ เบญจ
ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ให้ศาลนั้นส่งความเห็นไปยังหัวหน้าหน่วยงานผู้รับผิดชอบงาน
ธุรการของศาลดังกล่าวเพื่อส่งต่อไปยังคณะตุลาการรัฐธรรมนูญ

มาตรา ๓๑ เมื่อคณะตุลาการรัฐธรรมนูญทำคำวินิจฉัยแล้ว ให้ส่งคำวินิจฉัยไปยังหัวหน้าหน่วยงานตามมาตรา ๓๐ เพื่อส่งต่อไปยังศาลที่ได้ส่งความเห็นมาให้คณะตุลาการรัฐธรรมนูญวินิจฉัย

หมวด ๗

การพิจารณาร่างพระราชบัญญัติที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ
หรือตราขึ้นโดยไม่ถูกต้องตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ

มาตรา ๓๒ ในกรณีที่สมาชิกวุฒิสภา หรือสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร หรือสมาชิกของทั้งสองสภารวมกัน หรือนายกรัฐมนตรีเสนอความเห็นเพื่อให้คณะตุลาการรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่าร่างพระราชบัญญัติที่ได้รับความเห็นชอบของรัฐสภาแล้วมีข้อความขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ หรือตราขึ้นโดยไม่ถูกต้องตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญตามมาตรา ๒๐๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ให้ประธานแห่งสภาที่ได้รับความเห็นดังกล่าวหรือนายกรัฐมนตรี แล้วแต่กรณี ส่งร่างพระราชบัญญัตินั้นพร้อมกับความเห็นไปยังคณะตุลาการรัฐธรรมนูญ

มาตรา ๓๓ เมื่อคณะตุลาการรัฐธรรมนูญทำคำวินิจฉัยแล้ว ให้ส่งคำวินิจฉัยไปยังประธานแห่งสภาที่ได้ส่งความเห็นให้คณะตุลาการรัฐธรรมนูญวินิจฉัยหรือนายกรัฐมนตรี แล้วแต่กรณี

หมวด ๘

การพิจารณาบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ

มาตรา ๓๔ ในกรณีที่ศาลเห็นเองหรือคู่ความโต้แย้งโดยศาลเห็นว่า มีเหตุผลอันสมควรว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายใดมีข้อความขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญและรอการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราวตามมาตรา ๒๐๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ให้ศาลส่งความเห็นนั้นพร้อมกับเอกสารประกอบถ้ามี ไปยังหัวหน้าหน่วยงานผู้รับผิดชอบงานธุรการของศาลดังกล่าวเพื่อส่งต่อไปให้คณะตุลาการรัฐธรรมนูญวินิจฉัย

มาตรา ๓๕ ถ้าคณะตุลาการรัฐธรรมนูญประสงค์จะได้สำนวนความที่เกี่ยวข้องทั้งหมดหรือบางส่วนมาประกอบการพิจารณาวินิจฉัย ให้มีคำสั่งเรียกไปยังหัวหน้าหน่วยงานตามมาตรา ๓๔ ซึ่งได้ส่งความเห็นของศาลนั้นมา

มาตรา ๓๖ เมื่อคณะกรรมการรัฐธรรมนูญทำคำวินิจฉัยแล้ว ให้ส่งคำวินิจฉัยไปยังหัวหน้าหน่วยงานตามมาตรา ๓๔ เพื่อส่งต่อไปยังศาลที่ได้ส่งความเห็นมาให้คณะกรรมการรัฐธรรมนูญวินิจฉัย

หมวด ๕ การพิจารณาตีความรัฐธรรมนูญ

มาตรา ๓๗ ในกรณีที่มีปัญหาจะต้องตีความรัฐธรรมนูญตามมาตรา ๒๐๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ให้นายกรัฐมนตรี ประธานรัฐสภา ประธานวุฒิสภา หรือประธานสภาผู้แทนราษฎร แล้วแต่กรณี ส่งเรื่องนั้นไปยังคณะกรรมการรัฐธรรมนูญเพื่อวินิจฉัย

มาตรา ๓๘ เมื่อคณะกรรมการรัฐธรรมนูญทำคำวินิจฉัยแล้ว ให้ส่งคำวินิจฉัยไปยังนายกรัฐมนตรี ประธานรัฐสภา ประธานวุฒิสภา หรือประธานสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งได้ส่งเรื่องให้คณะกรรมการรัฐธรรมนูญวินิจฉัย แล้วแต่กรณี

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก ชวลิต ยงใจยุทธ

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๑๐ บัญญัติให้วิธีการพิจารณาของคณะกรรมการรัฐธรรมนูญเป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้